

pogleda na uro in pravi: „Škoda, da bode skoro poludne, videli bi „papagaja“, strašno! — Ali vesta kaj, reči hočem kuharju, naj počaka pol ure z obedom. Večna škoda, ko bi tega ne videla!“

Ko je kapitan naročal zastran obeda, pogledal sem v Mayerov potopis, ki sem ga vedno držal v roki, in sem čital to-le: „Im Flusse ein hoher Felsenriff, der Babakai-Felsen“. A, to je tisti papagaj. No da vidimo to strahoto. Zrem po reki in zazrem nekaj, kakor navaden kamen, kateri sicer raste čim boljše se mu bližamo, ali zelo po malem. Vzdigamo ga z ugreto domišljijo, ali kamon se neče potegniti, neče biti skala, ostal nam je neznaten, ko smo bili že prav blizu. „Kako, da je to tako strašilo, ko mu parobrod vendar ne more blizu, da bi se zadel in razbil?“ dejal sem sam pri sebi. Se ve da, ljudje dosta potov narede vola s komarja. Kaj bi rekel kapitan, da je videl zares grozne ciklopske skale pod Etno.

Na to nam je pokazal kapitan na srbskeji strani podrtine mesta Golubca, kjer se ležejo in po okolici širijo zares strašne muhe, ki morejo pomoriti cele črede.

O teh muhah kaj več v posebnih člankih.

zemlje, na ladiji, a levo na obali. S teh postaj se more pregledati cela reka, ki se tu vije, in kedar stražarji vidijo, da je prazna, dajo prihajajočemu brodu s povzdignjeno rudečo kroglo znak, da more mimo iti. Drugeje z bovami, t. j. plavajočimi pripravami naznanjajo varna mesta. Ali tudi ta opreznost ni jim dovelj, zato že v Drenovki, ali v Turn-Severinu dajo vsakemu parobrodu pilota, ki pozna stanje vode. Brez njega ne sme nobeden parobrod tu mimo. No brod nič ne pada, če tudi se to slapovi zovejo, to je navadna voda, samo da okoli grebenov vre.

„Pretiravajo potopišci“, opazil sem Božidar. „Saj to vendar niso take strahote“.

„Pač, pač, resnico pričajo,“ oglasi se za nama poročnik. „Lahko se je sedaj junačiti, ko je voda visoka. Ali da vidite, kedar je nizka! Brod more vsak čas zadeti ob greben.“

„Pa pri tolikej previdnosti?“ odgovorim mirno.
„In če tudi bi se brod malo zadel, posebne nepravilike
bi ne bilo, ker tako počasi plove.“

„A vendar se je 1862. l. pri Železnih Vratih razbil turški vojni brod „Silistrija.“

„Vojni brod, tisto je kaj drugega. Ali tu ne vidim nikake nevarnosti.“

„Hm!“ zamrmral je poročnik in omolknil.

Sedaj pa se nam začne bližati najveličanstvenejša okolica, ki jo scotesko Kazansko zovejo. Obale se vse bolje in bolje primikajo, druga drugej, tako da je Donava tu široka samo do 17 m/. Z obeh stranij se spenjajo navpik strahovite stene, kakor v lite, do 709 m/ visoke, po katerih orli sede, ali se nad njimi slikovito vozijo. Széchenyieva cesta vodi na levo prav pod pečinami ter se ti vidi s parobroda, da potnik na vozu mora skloniti glavo. Na desno pa se vidijo vsekani v steno stedovi starorimske Trajanove ceste. A ti? Ti ploveš tu mirno po vodi do 60 m/ globokej, ti zmagovalec prirodnih močij in strahot. Na desno so pečine polne votlin, od katerih je najznamenitejša Veteranska, katero je 1692. l. avstrijski general Veterani 45 dnij branil proti Turkom. Malo nižje na desno zagledaš spomenik, tako zvano „Trajanovo pločo“ z napisom. Ta rimski cesar je šel preko zidanega mosta v Dacijo, in je 104. l. po Kr. upokoril ta nevarni narod. (Dalje prih.)

(Dalje prih.)

Kratkočasno berilo.

Težave zastran molitve.

(Resnično.)

Oče, ki je imel mnogo otrok, zaslužka in kruha pa zelo malo, tožil je prijatelju svoje težave, rekoč: „V silnih stiskah živim; — pri tem pa še na tihem moliti ne smem. Kakor hitro pričnem gibati z ustnicami, že mislijo otroci, da jem, in enoglasno zaženejo krik: „Oče! dajte še nam enmalo!“ — —č—.

—č—.

Po obedu smo šli zopet na kasar. Donava, ki je na mestih do 2000 m široka, zožuje se dalje na 670 m mej stenami, katere se do 580 m visoko vzdigajo, in po katerih se vsa okolica „Klisura“ zove. Čim dalje pa se pelješ, tem bolje se zgublja pečine, in gore so odete od vrha do vode s tako gosto šumo, kakor da nikdar ne poje sekira v njej. No nič čudnega to, nikjer ne ugledaš ne hiše, ne človeka, tudi živine ne. Grobna tišina vlada tu, katero moti samo šumenje vode okrog koles parobrodovih. Zares tajnovito in veličajno je tu, dokler se parobrod ne približa do Drenkove. Tu pa se pričenjajo oni razvpiti slapovi, kateri se po turški „džerdap“ zovejo. Teh slapov je šest. Ko se je tu v predzgodovinskeji dobi pod strahovitim potresom prelomil pot vodi, ni si ona niti skozi toliko stoletij mogla do celega izlizati korita, temveč je ostalo na nekih mestih grebenov. Grebeni ti so, kedar je tudi visoka voda, kakoršna je bila za mojega potovanja, pokriti samo za meter z vodo. Kedar je plitvo, grebenje to moreš z roko z broda doseči. Ali na srečo so mesta, koder se mej grebenjem more prebasati manji parobrod, na kakoršne se v Drenovki premeščajo potniki. Kedar pa ni še toliko vode, takrat potnike nalože na vozove, in jih peljejo do Oršove, ali do Turn-Severina. Zato merijo v Drenovki vodo, da vidijo, kolikošen parobrod in s koliko težo more priti naprej. Pa tudi to jim še ni dosta; namestili so na slapu Grebenu, koder more iti samo jeden parobrod, dve postaji, desno, kjer nima ne pedi